

Radivoj Peterlin-Petruška:

Iz „Pesmi potepuha“.

I.

Nebo pokrivajo oblaki sivi,
iz njih enakomerno dež rosi,
samoten ptič sedi na goli njivi
in žalostno v megleno dalj kriči.

Da, da, prijatelj, to so naši dnevi,
brez solnca, brez pomladi, brez cvetov,
rodili davi smo se v mraku, drevi
brez zvezd zaspimo zunaj sred grobov.

II.

Nikoli in nikdar ne žanjem,
nikoli in nikdar nisem sejal,
ne polnim časa z delovanjem,
preteklih dni mi nič ni žal.

Kot sem prišel, tak spet odidem
tja, kjer doma je nepoznani Bog,
kot me poslal, tak ž njim se snidem,
ves praznih rok, neskrben in ubog.

Na polju.

Kamor oči le zro,
koder le gre korak,
povsodi volovje oko,
kokalj, plavice in mak.

Teško se klanja klas,
sel je na cvet metulj,
čul je škrjančka glas
in je v nebo odplul.

Od jutra do noči
škrjanček žvrgoli,
v žitu pa pet-pedi
prepelica kriči.

Naj le kliče, kriči,
ni mi mar pet pedi:
Kakor prostrano to polje,
svetle sem, pisane volje.

